

ten have

DE VERLOREN HAND

ROMAN

BABAH TARAWALLY

Babah Tarawally

De verloren hand

th ten have

I

'We zaten met zijn drieën in een vliegtuig; je moeder, jij en ik. Ingeklemd tussen bagage en zwemvesten zaten we dicht op elkaar gepakt in het ruim. Het was helder die avond. De lucht was donkerblauw, met hier en daar een wolk. We vlogen over heuvels en zandvlakten en zagen de weerkaatsing van de zon op de golfplaten daken van lemen hutten. We kwamen aan in het land van je vader. Daar in het heuvelachtige land, met lange bomen, groene bossen en een wit-blauwe oceaan. Daar in het door oorlog verscheurde land, lag het antwoord op je verloren hand.

Je keek uit het raam van het vliegtuig en zag zijn schaduw in de vorm van een speelgoedvliegtuigje. Het leek alsof het vliegtuigje vloog met de wind als kompas en geluk als de wijzer die de richting bepaalde. We lieten de Sahara achter ons. Het was een prachtig gezicht. Voorbij de Leeuwenberg met haar krachtige klauwen, wees je moeder de landingsbaan van het vliegveld aan en langzaam zette het vliegtuig de daling in. Een plotselinge sterke windhoos liet het vliegtuig schudden en dreef het snel richting landingsbaan. Mijn bewondering voor het landschap maakte plaats voor een stevige dosis angst. Ik hield me stevig aan de stoel voor mij vast terwijl jij op en neer zat te wippen van opwinding. We maakten een harde sleeplanding. Het asfalt op de landingsbaan was droog, hard en vol kuilen. Stuitend kwamen we tot stilstand. De piloot gaf ons een brede glimlach, deed het deurtje open en zei: "Welcome to Sierra Leone."

We klommen naar buiten, wrijvend over onze beurs geworden lijven. De lucht was warm en droog. In de verte wapperde de groen-wit-blauwe vlag van Sierra Leone. “Daar moeten we heen”, zei je moeder, wijzend naar een gebouw. Maar voordat we ook maar één stap in de richting van het gebouw konden zetten, werden we van alle kanten bestormd door mannen in militair tenue, bewapend met zware mitrailleurs. De burgeroorlog was nog niet voorbij. Hier en daar was nog verzet tegen de machthebbers, maar van elke vorm van verzet werd gelijk de kop afgehakt.

We werden omsingeld door de mannen in militair tenue. Je moeder zag het dreigende gevaar en ze drukte je dicht tegen haar borst. De piloot kon ons nog net toeroepen dat het de mannen van generaal Evil Spirit waren. Daarna maande een luide mannenstem ons om op de grond te gaan liggen. De man had een geweer op zijn rug, zijn rechterhand omklemd een machete. Je moeder had jou op de grond gelegd en ging zelf over je heen liggen. Ze beschermde je door haar hand over je ogen te leggen en sussende woordjes te spreken. De mannelijke stem beval ons op te staan. Je moeder gehoorzaamde en hield je gezicht in haar schoot. Ze hield je vast alsof ze je nooit meer wilde loslaten. Mannen in groen uniform sprongen uit de groene truck die achteruit in onze richting reed. Ze commandeerden ons met ze mee te lopen, hun mitrailleurs gericht op ons hoofd. We leken wel gevangenen. Bevend stapten we in de truck die ons naar een hal reed waar hun commandant, geleund op een wandelstok, ons stond op te wachten. Zijn mannen zwermden als zoemende vliegen om ons heen. “We’ve got them”, zei één van de mannen. De commandant keek geconcentreerd naar ons, onbeweeglijk als een standbeeld. Op zijn uniform droeg hij glimmende medailles, in keurige rijen opgespeld. En aan zijn broekriem hing een volle sleutelbos. Ze noemde hem generaal Evil Spirit.’

Niets van de bovenvermelde overlevering van Emma komt me bekend voor. Volgens Emma, die met mijn moeder en mij naar het destijds door oorlog verscheurde land Sierra Leone reisde, vond de gebeurtenis plaats toen ik drie jaar oud was; precies achttien jaar geleden. Er gaat geen lampje branden als Emma over de gebeurtenis vertelt. Ik herinner mij alleen het rinkelende geluid van een volle sleutelbos. Dat geeft me nu

nog altijd een onbehaaglijk, angstig gevoel. Het is aan Emma om mij mee te nemen naar dat verre verleden. We liggen op bed, in mijn hoogslaper, terwijl zij haar relaas doet:

‘De zon stond loodrecht boven ons en liet haar kracht zien. Zweet druppelde uit alle poriën van de soldaten. Ze stonken verschrikkelijk in hun veel te dikke uniformen en versleten laarzen. Generaal Evil Spirit veegde zijn gezicht af met een bruine handdoek, die ooit wit moest zijn geweest. Ten slotte liep hij hinkend onze kant op en hield tegenover ons halt. Al die tijd klemde je moeder je tegen haar borst, je hoofd op haar schouder. Ze keek de generaal strak aan met een koude blik in haar ogen. Haar houding liet zien dat ze jou met haar leven zou verdedigen. Ik voelde de moederlijke kracht die haar kroost tegen alles en iedereen zou beschermen. Generaal Evil Spirit keek je moeder strak aan, en richtte daarna zijn blik op jou. Hij schudde zijn hoofd, en vroeg in het Engels hoe je moeder heette.

“My name is Didi Saki”, antwoordde je moeder met opgeheven hoofd, haar angst verdoezelend.

“Ben je de vrouw van de voortvluchtige generaal Bomba Saki?” Je moeder knikte.

“Waar is hij?”

“Mijn man zit opgesloten in een zwaarbewaakte gevangenis in Nederland.” De generaal had een vraagteken op zijn gezicht, en zijn dreigende blik dwong je moeder om verder te praten.

“Kijk naar de hand van mijn dochter, daarom zit hij vast”, zei je moeder terwijl ze je arm voorzichtig de lucht in tilde. Het stompje van je arm zat gewikkeld in een wit verband.

De generaal was even van zijn stuk gebracht. Hij schudde zijn hoofd en met zijn hangende onderlip leek hij op een hond die moest niezen. Hij riep met een boze, licht verontwaardigde stem:

“Ik geloof het niet. The bastard. Zelfs zijn eigen dochter? Take them away”, zei hij tegen zijn mammen.

Ze duwden ons in de richting van een groot gebouw. Stampend met hun versleten laarzen duwden ze ons naar binnen. Ze begeleidden ons door een lange en donkere gang in de richting van een half openstaande kamerdeur met een dik kettingslot. Met een roestige, rinkelende sleutelbos opende een

van de bewakers de deur, waarop hij ons met een brute beweging naar binnen duwde. De deur ging op slot. De ruimte rook naar rottend fruit, urine en diesel. De stank was ondraaglijk; we konden nauwelijks ademhalen.

We probeerden te ontsnappen aan de lucht door op te staan, maar al snel merkten we dat onze lichamen zich niet meer konden bewegen. Het leek alsof ze op slot zaten. Hoe harder we probeerden onze handen en voeten te bewegen, des te gefrustreerder we werden doordat het ons niet lukte. Ik voelde het warme zweet langs mijn gezicht, hals en uit mijn oksels stromen. Mijn angst werd nog groter toen we uit het niets drie mannen zagen verschijnen. Ik begreep niet waar ze vandaan kwamen, want toen we binnenkwamen leek de ruimte leeg te zijn. Ze stonden te smoezen met elkaar. Door de angst leek mijn hart stil te staan. Langzaam liepen de mannen in onze richting. Ze misten alle drie hun handen. Hun lange, driehoekige afgeslepen tanden staken uit hun mond. Ze waren nu zo dichtbij dat we die afzichtelijke tanden konden tellen. Ze gromden als katten in het nauw. Ik kon hun adem voelen en jij plaste in je broek van angst.'

'Tot hier en niet verder Emma', ik maan haar tot stoppen. Ik voel dat mijn keel zich dichtknijpt en ik kan moeilijk ademhalen. Het gevoel dat het verhaal teweegbrengt overmant me. Het is net alsof ik me weer in die ruimte bevind. Dat ik in mijn broek plas kan ik me herinneren. Het is een van de weinige keren dat dit me is overkomen. Ik herinner me ook dat mijn moeder me in een kleine benauwde kamer optilde en dicht tegen zich aan klemde. Ik keek stiekem onder haar armen door. Gerustgesteld door het warme lijf van mijn moeder maakte ik me wat lossen uit haar greep. Ik wurmde mijn stompje los om de enge mannen weg te jagen. De mannen keken zwijgend naar me, en liepen toen weg via een breed open deur die ik nog niet eerder in de kamer had opgemerkt. Ik vermoed dat mijn in verband gewikkelde stompje hen deed beseffen dat ik in hetzelfde schuitje zat. Om mij aan te moedigen om verder te vertellen, knikt Emma haar hoofd.

Ik ben Luna Saki, inmiddels Luna Dinka omdat mijn moeder achttien jaar geleden met de Soedanese advocaat Mark Dinka is getrouwd. Ik kwam er gisteren pas achter dat Mark, mijn papa, zojuist mijn stiefvader was geworden. Ik wilde het niet geloven, maar eindelijk vielen voor mij de puzzelstukjes op hun plek. Het onbestemde gevoel dat ik al mijn hele leven met me meedraag werd bevestigd. Mijn biologische vader is niet Mark, maar de voortvluchtige en nu overleden krijgsheer generaal Bomba Saki.

Het verhaal van Emma heeft het bevestigd. Door haar overlevering hebben de losse kabels in mijn hoofd weer verbinding. Waarom vertelt Emma mij nu pas over het verleden? Was haar verhaal ook gekomen als mijn biologische vader niet was gestorven? Ik begon me ineens veel dingen te herinneren. Plotse-ling zit ik weer in Emma's verhaal. Ik herinner me de piloot in het vliegtuig, die in dezelfde ruimte was waar we gevangenza-ten. Ik zie haar weer voor me; een donkere dame in een blauw mantelpakje, keurig opgemaakt met opgestoken haar. Op een bepaald moment begon ze tegen mijn moeder en mij te pra-ten. 'Gaat het, dames?' klinkt haar stem als een echo door mijn hoofd. 'We mogen van geluk spreken. Dit had heel anders kunnen aflopen. Wat zou er van die man zijn geworden als hij niet hinkte?' Ze doelde op generaal Evil Spirit.

'Heb je enig idee wat ze met ons gaan doen?' vroeg mijn moeder de piloot.

'Nee. Het voordeel is dat jullie buitenlandse paspoorten hebben en dat dit hun enig ontzag inboezemt; ze houden in dit land rekening met de buitenlandse autoriteiten. Toch weet je het nooit met de generaal. Ik hoorde één van de mannen zeg-gen dat het allemaal een vergissing was. Ze waren niet op het vliegveld gekomen voor ons, maar voor ene voortvluchtige generaal.'

Het duurde gelukkig niet lang, voordat we weer werden vrijgelaten. Het enige wat de man met de bos roestige sleutels in zijn hand zei, was: '*Master say you must go.*'

Hoewel ik de hele nacht nauwelijks een oog heb dichtgedaan, word ik vroeg wakker en voel me redelijk fit. Nu de beerput eenmaal geopend is, dringen de herinneringen zich tot in de kleinste details aan me op. Ik heb Emma blijkbaar niet meer nodig en dat voelt ze. Ze luistert goed, oordeelt niet en stelt geen vragen. Dit geeft me het gevoel dat ik langzaam weer de controle krijg over mijn eigen leven. Ik kan mijn eigen herinneringen als kind oproepen en hoef haar geen vragen meer te stellen. Ik hoef slechts mijn derde oog te openen en de beelden doemen uit zichzelf op. Mijn moeder zei me als kind al dat ik hoogsensitief was. Een echte beelddenker, een kind met een grote dosis fantasie. Ik bracht veel van mijn tijd door met mijn barbies. Ze waren mijn enige vrienden en vermaak. Ik gaf ze allemaal namen, karakters en een eigen stem. Ze woonden in het door mijzelf gecreëerde dorp Zango, onder mijn hoogslaper.

Ik vouw mijn tengere lichaam onder de warme wollen deken en sluit mijn ogen.

Ik ben in het heden maar leef tegelijkertijd in het verleden. Ik zie mijn moeder in haar ogen wrijven en voel een verlamme kramp in mijn benen. Zango is het decor. We liggen in een klein houten huisje op een hard bed van bamboe. Buiten

horen we het gefluit van de vogels, het luide getjirp van de krekels en in de verte ontwaar ik het gekwaak van kikkers. Het is pikdonker, een natuurverschijnsel dat het brein laat krimpen. Met het donker komt het gevoel van angst en onderdrukking tevoorschijn.

Ik draai mijn ogen naar het lage raam en zie de schaduw van een man aankomen. Zijn postuur lijkt op dat van een sidderende, rechtopstaande slang die met zijn hoofd knikt. Zijn donkere stem verstoort de natuurlijke geluiden van het bos. Hij zingt en begeleidt zichzelf met een tamtam onder zijn arm geklemd. Hij lijkt op een prehistorische postbode.

‘Ik hoopte al dat het geluid van de vogels jullie wakker had gemaakt’, zegt Manu, mijn oma van vaders kant, terwijl ze de krakende houten deur van de kamer waar we liggen te slapen langzaam opent.

‘Vogels? Ik heb niets gehoord’, antwoordt mijn moeder.

‘Hmmm, bijzonder’, zegt Manu tegen mijn moeder terwijl ze naar mij knipoogt. ‘Zie je die mooie blauwe vogel met die glanzende kuif daar in de boom?’ Ze wijst met haar vinger door het open raam. ‘Die vogel is mijn wekker en ik heb hem doorgestuurd naar jullie raam. Niets is heerlijker dan bij het kriecken van de dag gewekt te worden door het gekwetter van deze vogel. Maar goed, jammer dat je het gemist hebt, Didi.’ Manu draait zich naar mijn moeder en volgt haar blik naar buiten. ‘Aha, de postbode. Deze stem kun je zeker niet gemist hebben.’ ‘Een zingende postbode? Wat zegt hij precies? Het lijkt wel een gebed vermengd met Engelse woorden’, zegt mijn moeder. ‘Hij kondigt jullie komst aan. Hij roept iedereen op vanmiddag bij elkaar te komen om het verloren kind te verwelkomen. Heel Zango zal aanwezig zijn en onze kleine Luna bewonderen. Het bloed dat door haar aderen stroomt is net als het water uit de rivier die uitmondt in de grote zee. Wij zijn één grote familie. Ze is en blijft één van ons’, zegt mijn oma en ze neemt plaats aan het voeteneind van het bed. Langzaam voel ik de

kracht in mijn armen terugkeren en met veel moeite lukt het me om mijn duim in mijn mond te steken. Ik kijk haar diep in haar ogen. Ze glimlacht naar me en aait over mijn hoofd. 'Hoe gaat het met je, kleine schat?'

'Het gaat prima met haar', antwoordt mijn moeder voor mij. 'Behalve dat ze moe is van de reis en alle nieuwe indrukken. Ze viel vannacht meteen in slaap. Gelukkig heeft tijd een andere betekenis als je kind bent.'

'Didi, ik wil je iets belangrijks vertellen', zegt Manu met plechtige stem, 'In onze gemeenschap wordt gezegd dat elke verhouding een geestelijke dimensie heeft. Dat wij nu samenkomen, gebeurt omdat de goden dat willen. Ik ben net als jij uitverkoren om onderdeel te zijn van de familie Saki. Wij dienen als ontvanger, drager en levensgever. Zo zien de goden ons. Wij vrouwen zijn het medium, niets meer dan dat. Je zou kunnen denken dat het onzin is wat ik je vertel, omdat wij moeders onze rol anders zien en voelen. Wij worden door de voorvaders slechts gezien als drager van hun kinderen, terwijl onze baarmoeders voor altijd hun sporen met zich meedragen. Hun pijn voelen wij als krampen. Ook bij het zien van mijn kleindochter, die ik niet zelf heb gedragen, voel ik een verschrikkelijke kramp in mijn onderbuik als ik naar haar verloren hand kijk.' Ik vang haar woorden op als kleine regendruppels en kijk hoe ze liefdevol het verband streelt waar mijn stompe aan het genezen is. 'Uw zoon ontkent alles, Manu, maar de bewijzen die de politie heeft verzameld, wijzen allemaal in zijn richting. De politie ziet hem vooralsnog als de enige verdachte. Ik voel me machteloos en weet het niet meer. Ik weet hoeveel hij van zijn dochter houdt, maar toch kan ik de feiten niet over het hoofd zien. Daarom besloot ik om hierheen te reizen. Ik moet meer over zijn verleden te weten komen om mijn eigen oordeel te kunnen vellen.'

'Hij is de dader niet!' zegt Manu vol overtuiging.

'Als u daar zo zeker van bent, wie is de dader dan wel? En

waarom heeft die persoon in godsnaam de hand van mijn dochter afgehakt?’

Het beeld dat mijn hand bruut werd afgehakt, rukt me uit mijn slaap. Ik ga rechtop in bed zitten. Het is ontzettend donker in mijn slaapkamer, en zoals ik al weet: met donker komen angst en onderdrukking tevoorschijn. De gesprekken tussen mijn moeder en oma gaan gewoon door: ‘Je stelt veel vragen tegelijk, Didi. Ik weet niet alle antwoorden. Deze zullen zich vanzelf openbaren. Heb vertrouwen. Alles heeft een reden, ook twee mensen die samenkomen doen dit omdat een magneet hun zielen naar elkaar toe brengt. Jij en mijn zoon. Mijn man en ik. En wij op dit moment ook. Mijn man en ik zijn bij elkaar gebracht om een doel te bereiken. Het verwekken van een zoon om de missie van de voorvaderen te volbrengen. Ook jij bent uitverkoren, mijn kind. Je bestond al in het leven van mijn zoon, lang voordat jullie elkaar hebben ontmoet.’

Mijn oma ijsbeert door mijn slaapkamer. Ik vermoed dat ze zoekt naar woorden of naar antwoorden op de vragen van mijn moeder. ‘De hand die mijn kleindochter mist, is gestolen. Wij wisten dit op de dag dat het gebeurde. Ik voelde het in mijn baarmoeder en waarschuwde de voorouderlijke geesten. Ze protesteerden en gingen in hongerstaking. Het is de grootste klap die de voorouders ooit hebben moeten verduren.’

‘Wat heeft dit verhaal met Luna te maken?’ hoor ik mijn moeder vragen.

Mijn oma laat een stilte vallen.

‘Didi, snap je het niet? Luna is de Zabuda!’

‘Hoe bedoelt u? Wat een onzin. Wilt u me soms nog meer vaagheden op de mouw spelden? Geef gewoon antwoord. Dat geneuzel over de Zabuda. Heeft uw zoon opdracht gegeven om de handen van onschuldige burgers af te hakken? En heeft hij ook de hand van zijn eigen dochter afgehakt? Ja, of nee?’ schreeuwt mijn moeder door de kamer.

Manu legt haar handen rond haar beide wangen en kijkt naar het plafond. Ze sluit in alle rust even haar ogen en schraapt dan haar keel. Ze keert haar blik naar mijn moeder. 'Ik ben slechts het medium, Didi, ik heb mijn zoon gebaard en opgevoed. Ik ben verantwoordelijk voor zijn bestaan, maar niet verantwoordelijk voor zijn daden. Dat is hijzelf. Mijn zoon gaf zijn zoektocht naar de Zabuda op een manier vorm zoals zijn vader dat nooit had gedurfd noch had gewild. Misschien was het gemakzucht of een manier om snel afstand te kunnen doen van de opgelegde verantwoordelijkheid. Ik herkende mijn zoon totaal niet in de daden die hij heeft begaan. Je moet weten dat mijn zoon een erg gevoelige jongen was. Hij zocht tot aan zijn initiatie het liefst de warmte van zijn moeder op voor bescherming en geborgenheid. Het enige wat ik over zijn verleden kan zeggen, is dat zijn daden totaal niet passen bij zijn aard. Daarom kan ik vanuit mijn hart bezweren dat mijn zoon niet verantwoordelijk is voor wat onze Luna is aangedaan. Mijn man, Magona, was gisteren samen met de andere voorouders hier aanwezig om verantwoording af te leggen aan onze dochter. Ze zal alles voor nu vergeten, omdat ze nog zo jong is, maar op een dag wanneer de tijd rijp is, komen alle woorden bij haar terug.'

Ik kijk naar de poppen onder mijn hoogslaper. Ik zie de contouren van mijn kamer en besef dat vandaag die dag is. De dag dat de woorden zich bij mijn herinneringen voegen. Ik krijg kippenvel over mijn hele lichaam en wrijf zachtjes met mijn rechterhand over mijn stompje. Er prikt een traan achter mijn ogen.

'Volgens Magona zijn er twee mensen betrokken geweest bij de gruweldaden; een man en een vrouw', hoor ik mijn oma zeggen.

'Neem me niet kwalijk, ik begrijp uw gevoel over uw zoon en uw overleden man. Met alle respect wil ik u benadrukken

dat ik op zoek ben naar feiten. Wat u vertelt, vind ik allemaal erg vaag. En hoe meer ik hoor, hoe vager het wordt. Ik bedoel, hoe kan het karakter van een persoon een dusdanige draai maken, dat ik er misselijk van word? Waarom zit ik in deze ellende? Waarom mist mijn dochter haar hand? En hoe kan de overleden Magona in vredesnaam weten wat er is gebeurd als hij niet aanwezig is geweest? Mijn moeder gooit haar handen en hoofd wanhopig in de lucht om haar woorden kracht bij te zetten. Dan laat ze plotseling dramatisch haar handen vallen en schudt haar hoofd. 'En toch... heeft Magona ook gezegd hoe die twee heten en waarom ze het gedaan hebben?'

Manu kijkt mijn moeder met een glimlach vol medelijden aan. 'Didi, je stelt te veel vragen. Antwoorden komen slechts als je jezelf oefent in geduld. Ik kan niet verwachten dat jij de traditie en de cultuur van dit land begrijpt, noch dat jij de krachten van het verre verleden snapt. Ik kan je alleen vertellen dat in sommige gevallen het verleden het heden voorbij is gerend en bezit neemt van de toekomst. Antwoorden liggen vaak daar waar je ze het minst verwacht. Niet in de feiten van deze wereld, maar op de golven van de volgende dimensie. Als Magona antwoorden geeft op de vragen die je stelt, trek deze dan niet in twijfel. Ze berusten op een werkelijkheid die wij niet kennen, nog niet. Hij weet hun namen niet. Hij wist alleen te vertellen dat deze mensen hun daad uit wraak hebben verricht. De betrokkenen zijn bekenden van onze zoon.'

Mijn moeder slaakt een diepe zucht en schudt haar hoofd. 'En hoe moet het nu verder met deze, uh... mythe? Nu de hand van mijn dochter verdwenen is?'

'Het verleden kan de toekomst niet bepalen, slechts lezen. Deze antwoorden zijn nog niet aanwezig. Misschien ben je hier om jouw rol in het stuk op te eisen. De voorouders zijn aangeslagen. Dit hebben ze van generatie op generatie nog niet eerder meegemaakt. Het is alsof hun hoop in één keer is verdampt. Voor hen is er geen eeuwige rustplaats zoals onze doden die verdienen. Zij blijven tussen twee werelden han-

gen om ooit weer terug te keren op aarde. Deze geesten zijn nog niet klaar met de levende wereld. Mensen die heengaan, vertrekken over het algemeen vrijwillig. Hun taak op aarde is voldaan en zij krijgen eeuwige rust. Alleen mensen die plotseling sterven of wier taak niet is afgemaakt, blijven steken tussen de levende wereld en de eeuwige rust. De missie van Magona en de andere voorouders is om de Zabuda te vinden. Nu deze hun is afgenomen, is hun hoop op eeuwige rust vervlogen. Ze vrezen voor zichzelf, voor Afrika en voor het vergaan van de volledige wereld. Wat is de volgende stap, vraag je mij. Daar kan ik je niets over zeggen, de voorouders zijn nog in rouw.'

'Je bedoelt dat je niet weet wat hun volgende zet is?'

'Inderdaad!'

'Wat Luna tot de Zabuda maakte, was haar linkerhand, deze draagt ze nu niet meer bij zich, ze zullen haar niet tot zich roepen.'

Manu staat op en herschikt haar wikkelrok.

'Ik ga ontbijt voor jullie maken', spreekt ze en ze verlaat de kamer.

Op dat moment hoor ik gebonk op de deur van mijn slaapkamer. Het is mijn moeder.

'Luna, kom je ontbijten?'

Ik moet even bijkomen van het schouwspel dat zich voor mijn derde oog afspeelde en antwoord snel:

'Ja mam, ik kom er zo aan.'

DE VERLOREN HAND VERTELT HET AANGRIJPENDE VERHAAL VAN LUNA, EEN DRIEJARIG MEISJE MET EEN NEDERLANDSE MOEDER EN EEN VADER UIT SIERRA LEONE.

Op een dag wordt Luna hevig bloedend en in shock gevonden in de achtertuin, waarbij haar linkerhand is afgesneden en spoorloos verdwenen. Deze tragische gebeurtenis onthult het duistere verleden van haar vader, een gevreesde generaal tijdens de burgeroorlog in zijn thuisland, berucht om het afhakken van handen van slachtoffers. Terwijl hij geconfronteerd wordt met de schokkende waarheid, rijst de vraag: is hij werkelijk schuldig?

Het verhaal onthult de worsteling van asielzoekers om hun diepgewortelde trauma's te overwinnen. Voormalige beulen en criminelen worden naar Nederland gebracht, waardoor zij opnieuw geconfronteerd kunnen worden met hun verleden. Ondanks de zware omstandigheden toont Tarawally de veerkracht van de mens om zijn trauma's te verwerken en een nieuw leven te beginnen.

Babah Tarawally is schrijver en columnist bij Trouw. Eerder verschenen van hem *Gevangen in zwart-witdenken* en *De getemde man* bij uitgeverij Ten Have.

